

Không có anh trong đời

Nó không gặp anh sau lần ấy nữa, thi thoảng chỉ nói chuyện với nhau qua điện thoại. Hôm rồi gặp người quen, biết anh bây giờ mới thành lập công ty riêng. Vậy cũng được, có việc gì đó để bận rộn, để anh không còn nhìn thế gian với ánh mắt u ám nữa. Khi bắt tay vào một việc mới, nó biết anh quyết tâm thay đổi để dần quên nó.

Anh gọi điện hẹn nó ở quán cà phê cũ, chỗ ngồi cũ và khung cảnh cũ. Chỉ có anh bây giờ mới với chiếc áo sơ mi tinh tươm hơn trước nhiều. Anh có vẻ bình an hơn trước, anh đĩnh đạc chứ không yếu đuối như khi còn yêu nó. Đây tấm thiệp về phía nó giọng anh hạ xuống " Tuần tới thì anh cưới..." " Vâng ! ". Giọng nó lạc trôi lẫn trong giai điệu của bài nhạc Trịnh - " Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi. Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một..." Ừ, con người thì có khối chuyện để nghĩ, để làm sao cứ mãi loanh quanh với mỗi chính mình. Anh cố thoát xa cái tôi của anh để hoà vào cuộc với một người khác, thế cũng tốt. Cả hai người lắng nghe một còi đi về của Trịnh Công Sơn đầy ưu tư khát vọng. Nó nghe tận trong còi riêng lòng mình như có nhiều tiếng chân vội vã lao xao tìm về.

Nó thấy anh cười thế nhưng nụ cười ấy tắt ngay khi anh vừa quay mặt đi nơi khác. Lòng nó run lên, ray rứt mừng tượng điều gì đó thật mơ hồ. Nó khẽ đặt tay mình lên bàn tay anh. Anh ngạc nhiên nhìn lại, nó không hỏi bằng

lời, chỉ với ánh mắt một chút bình an của tình mẹ, một chút bút rút của tình yêu, chút sẻ chia tình bạn, nó biết mình vẫn rất yêu anh. Còn anh, sự ấm áp trong lòng bàn tay đó cho anh hiểu, đâu có thể nào chúng mình vẫn mãi mãi là bạn, là tri kỷ.

Đám cưới anh linh đình. Cô dâu có khuôn mặt hiền hậu dịu dàng. Anh chọn cô cũng phải vì với tình yêu vừa đủ để mang trên vai anh trách nhiệm nhưng không đánh mất mình. Bên cô ấy, anh sẽ không bao giờ bị co kéo giữa phần hồn và phần xác, anh sẽ chỉ chọn một trong hai. Đôi lần nó tự nghĩ sao nó không lấy anh, nhưng ngay từ lần đầu tiên khi nó thấy anh chở cô với thái độ chăm sóc dịu dàng, nó chợt hiểu tình yêu thuần khiết sẽ không có những đau khổ hờn ghen. Và lòng nó man man một dự cảm buồn...

Có lẽ điều nó chọn lựa là một tình yêu không sở hữu thì sẽ mãi mãi đẹp và không bó hẹp bởi những tị hiềm, lo âu mất mát tan vỡ của đời thường. Sự thủy chung khiến nó trở nên nghiêm ngặt với chính mình bởi không muốn bị cuốn theo cảm xúc thế gian. Nó muốn mãi là hình tượng đẹp nhất trong trái tim anh, nên thà nó không có anh trong đời chứ không vì sự thụ hưởng để giết chết đi điều đẹp nhất trong tình yêu của nó. Anh biết như vậy nên có lần đã nói với nó rằng, đến với con tim em không khó nhưng giữ em mãi trong anh chẳng dễ chút nào. Điều anh yêu nhất ở em giờ lại là nguyên nhân khiến hai đứa mình phải rời xa nhau, thật lạ. Đến với nó anh chỉ có một là thiên đàng hai là địa ngục. Anh thờ dài trượt trong lòng nó nổi da diết lẫn khắc khoải. Vì không lấy nhau nó sẽ càng tin cả hai đều cố gắng để không rơi vào khoảng không đen mịt của cuộc đời.

Rồi công ty của anh công việc thuận lợi nhưng cũng đầy căng thẳng. Những trò chơi trong chuyện làm ăn nó biết anh không mấy phù hợp. Lèo lái con tàu đơn độc giữa thương trường chuyện đâu có đơn giản như nắm trong lòng bàn tay mình, vì mọi điều thành bại hay khó khăn, suông sẻ hay trắc trở đều

có số mệnh cả.

Nhưng dẫu sao anh cũng thành công trên lĩnh vực kinh doanh, anh có nhà lầu xe hơi, có vợ đẹp con ngoan nhưng anh vẫn không thấy thỏa mãn. Anh tưởng cố lấy cho mình một người khác thì sẽ dễ dàng quên nó nhưng anh càng thấy mình rơi rụng dần cảm xúc. Anh luôn đứng ở đầu hai cực, một là sự bình an đến độ mất đi những âu lo trần trở làm anh thấy cuộc đời tẻ nhạt, hai là tinh thần ở trạng thái căng cứng vì kích động. Bộ mặt của sự thật đã dồn anh nay về cực này, mai cực khác. Và sức chịu đựng đó ảm ì như một kíp nổ đang chờ chực ngày bộc phát. Hình như thượng đế buộc con người phải trả giá, chỉ được thỏa mãn phần nửa phần hồn, hay chỉ nửa phần xác. Có những khi anh mệt mỏi và cô đơn nhưng không bao giờ tìm nó. Qua một người bạn nó biết và lại tìm đến anh. Cả hai gặp nhau cũng chẳng nói gì nhiều. Anh cần nó hiện diện bên mình với sự đồng cảm chứ không muốn nó bước vào đời anh bởi những nghiệt ngã dần vặt của đời thường. Anh yêu nhưng sợ sự bất tài của mình làm cho đời nó bất hạnh. Và những khi gặp nhau như thế này họ chỉ lặng im cùng nhau nghe mọi thanh âm chuyển động quanh mình mà chiêm nghiệm để cho lòng lắng dịu. Nhìn anh mái tóc giờ có vài sợi bạc của mây chiều, nó chạnh lòng vì anh cười đầm thắm dịu dàng hơn trước. Nó kiếm chuyện để hỏi: " Cô ấy có biết anh mệt mỏi như thế này không ? " anh lắc đầu: " Hình như không nhưng..." " Vậy là sao ? " " Anh không muốn cô ấy thêm lo lắng, nội lo cho con đã quá mệt mỏi rồi. Vì thế anh phải là điểm tựa để cô ấy an tâm chứ ! " Nói xong anh thở dài, rồi lại tiếp một cách chậm rãi: " Cuối cùng, người anh yêu đâu phải là em...cũng không phải là cô ấy nữa. Đúng không em ? " Nó hiểu điều anh muốn nói, anh yêu tất những gì đẹp nhất ở cả hai con người nên anh đành lựa chọn nhưng cũng không thấy mãn nguyện. Bên nó anh bay trên mọi ước mơ tưởng chừng có thể làm được nhiều việc thật to lớn nhưng khắc khoải vì

không thành. Còn bên cô ấy cuộc sống anh bình an thực tế đầy đủ và calm lặng.

Nghĩ thế tự dưng nước mắt nó chảy mà không biết tại sao, bởi từ trong sâu thẳm tâm hồn nó vừa gây đổ một điều mà bấy lâu nay đã nhận biết nhưng không muốn anh thổ lộ bằng lời. Anh lại tiếp: " Cũng may tuy em không gắn bó vào cuộc đời nhưng vẫn xem anh như là bạn, để những khi đứng trước sóng gió còn có chỗ cho anh nương nhờ " Nó cố kiềm lòng " Anh không yếu đuối như thế đâu, nhưng sao lại ngần ngại trước em vậy? " " Không ngại nhưng đôi khi thấy mình trẻ con trong mắt em quá mà anh lại là một thằng tự kiêu, chỉ thích là chỗ cho ai đó nương tựa thôi ". Nói xong anh bật cười thành tiếng, nó cũng cười chảy cả nước mắt...

Thi thoảng anh nhắc máy gọi chỉ để nghe giọng nó nói như tận cõi hư vô: " Vâng em đây ! anh có khỏe không ? " " Ừ, anh khỏe " họ chỉ trả lời nhau như thế rồi lặng im và cứ thế để điện thoại không tắt nhưng không nói chuyện dông dài, chỉ lắng nghe không gian của nhau mà biết tâm trạng hiện giờ đang như thế nào...Vài phút sau tự nhiên hai người tắt máy, không cần lời chào nhau một lời... !

Hà Vũ Minh Thư

Nhật ký một cuộc tình

Những ngày hè trên cao nguyên...

Một buổi chiều trên cao nguyên với màu trời hồng hồng đỏ, em còn nhớ con đường đầy sỏi lào xào dưới bước chân anh đến với em nghe cũng thật ngộ. Anh xuất hiện hiền hòa dưới sự hùng vĩ của núi rừng. Bữa đó khi em đang chăm chú với gam màu đang pha thì anh lại gần: " Bé ơi ! Cho anh hỏi thăm... ". " Người ta vậy mà bé à ! ". Anh tròn mắt ngạc nhiên, vài giây sau thì phá lên cười " À, xin lỗi em... ". Thế là từ đó vào mỗi chiều anh và em hay gặp nhau trong không gian của núi rừng này. Anh nhìn em vẽ chỉ cười thôi chứ chẳng bao giờ khen hay chê về những bức tranh đó cả. Anh hay nói: " Người lạnh lòng nên cứ thích gam lạnh ". " Bao giờ em biết yêu ai có lẽ khi đó những gam màu nóng và lạnh của em sẽ hòa quyện hơn ".

Sự ngây ngô của em...

Hồi đó sao em hay ngơ ngác trước những gì anh nói và cũng nhờ những điều đó mà em tích lũy thêm kinh nghiệm và sau đó thi đỗ vào trường mỹ thuật như mình đã mơ ước. Cuộc sống em bình lặng có gì hơn đâu, chỉ khi anh xuất hiện thì sự xáo trộn cũng bắt đầu. Rồi không biết bao nhiêu điều cho em buồn hay vui nữa, chỉ biết hôm nay đây em cứ miệt mài với cọ màu, với bút vẽ mà chẳng thấy hân hoan như trước nữa rồi. Còn gam màu nóng mà anh hay nói có lẽ sẽ chẳng khi nào em chịu dùng. Thầy đã chẳng từng nói đó sao " Ai biết vẽ điều dị biệt mà để người khác cảm nhận được thì người đó đã thành công rồi ". Có lẽ em khác anh, em tí mẩn mòi trong thế giới sắc màu lạnh ngắt chứng tỏ em đang thiếu vắng một tình yêu, một trái tim lạnh lẽo cần có ai đó sưởi ấm.

Cùng những ngày tận tụy cô đơn...

" Cậu sao vậy ? Bao giờ thì nộp market đây. Trưởng ban nhắc sáng nay đó ! ". Em đang thả hồn vì nỗi nhớ anh thì giọng nói đầy uy lực của Khang làm em sực tỉnh. Mấy hôm nay anh bận đi đâu mà chẳng mail cho em gì cả, buồn thật. Anh biến biệt từ khi xuất ngoại, dẫu biết công ty này không còn liên

quan gì với anh nhưng em vẫn biết anh thích được chính tay mình vẽ tấm pano đó trước cổng chào thành phố. Khi đó em đã tự hứa với lòng sẽ cố gắng hoàn thành cho dù anh chẳng yêu cầu em bao giờ. Em mong muốn một ngày không xa, nếu về đến quê hương, anh sẽ rất ngạc nhiên và hạnh phúc vì một người nào đó có ý tưởng quá giống mình. Chỉ cần nhìn thấy vẻ hài lòng trên gương mặt anh là em đã mãn nguyện lắm rồi.

Anh trở về bên người ấy...

Rồi anh trở về, đi bên anh là một cô gái thật sang trọng và dịu dàng quá đỗi. Em là con gái mà còn thích nhìn cô ấy nữa. Chắc có lẽ anh yêu cô ấy lắm phải không. Anh và cô ấy thật xứng đôi. " Anh ngồi đây được không ? ". Khang lại trêu em vì Khang sợ những hờn ghen sẽ dập tắt mất ánh sao trong hồn mắt em. Cậu ấy xoè trên bàn hai tấm vé xem ca nhạc tối nay. Em chẳng trả lời thế mà Khang vẫn kiên nhẫn. " Này, cậu có biết cứ mãi yêu một người mà người ấy không yêu mình là vô tình cậu làm cho người ta nặng lòng không ? ". Em không trả lời trước nỗi bức xúc của Khang. Khang thấy em mệt mỏi vì tình yêu, riết rồi cũng trở nên uể oải theo. " Thôi thì tùy cậu vậy. Đây là lần cuối cùng tớ nói chuyện này với cậu ". Sao em không thể quên anh, tại sao em không thể quên được ? ".

Nhạc và nỗi nhớ anh

Chương trình ca nhạc rất hay. Ca sĩ và những giai đoạn cuồng say trên sân nhảy làm dậy lên trong lòng em nỗi rộn ràng năm cũ luôn có bóng hình anh. Em cứ mãi nhớ anh với cây đàn guitar và giọng ca nhẹ nhẹ, em vẫn không thể quên ánh mắt dịu dàng của anh nhìn em khi cất tiếng hát giữa rừng chiều.

Yêu thương của bạn bè

Sáng ra vào công ty em nhận được một chồng thư dày cộm, em nhớ ngác trước sự ngạc nhiên của Khang. Thì ra tác giả chính là Hòa. Hòa tự động đi

đăng ký tìm bạn bốn phương cho em, nó kể tai nói với em rằng " Chỉ có tình yêu thì mới trị được nỗi đau tình yêu. Cậu chịu khó đọc đi, chẳng lẽ với biết bao con người trên trái đất này không có nổi một người yêu cậu. Anh ta là một người tốt bụng nhưng anh ấy có yêu cậu đâu. Hơn nữa anh ấy đã...". Và thế là em đành nghe Hòa như nghe một bảo mẫu, ngồi chăm chỉ đọc từng lá thư. Có những lá viết thật cảm động và có những lá đọc thật tức tưởi. Cuối cùng thì em kết luận " Thật phí công và viễn vông ".

Sự thú nhận cho niềm ân xá

Em cũng vẫn với tháng ngày sống trong kỷ niệm cùng anh như thế cho đến một hôm anh xuất hiện với trạng thái say ngất ngưỡng. Em và Hòa dìu anh vào phòng. Đêm đó anh đã nói gì anh còn nhớ không, còn riêng cho đến lúc này không thể nào ngờ được. " Anh định sẽ không nói với em nhưng anh không thể chịu được...Anh và cô ấy đã... đã đính hôn lâu rồi. Khi gặp em anh mới thật sự hiểu...hiểu là anh đã chưa cô ấy như anh nghĩ. Ở hoàn cảnh đó anh không thể nào...không thể nào thay đổi được...anh đành phải rời xa nơi này, những mong thời gian sẽ giúp anh quên được em. Nhưng không thể, vì càng muốn quên càng chẳng dễ chút nào...". Em mãi nguyện lặn tãi tễ trước sự thú nhận của anh. Thà em chỉ yêu anh trong đơn phương chứ em không chịu được khi biết anh đau khổ thế này. Cuối cùng người khổ nhất là anh, người đáng thương nhất là chị ấy, còn người dằn vặt nhất là em.

Viết lần cuối cho anh

Chiều nắng nhạt nhòa cuốn theo mây về nơi nào đó để lại lòng em nổi trống vắng lạ kỳ. Từ lúc biết yêu anh cũng là khi em biết mình thật sự lớn lên nhiều trong xúc cảm. Giá như anh chưa thổ lộ để em mãi đau khổ vì tình yêu đơn phương của mình. Còn bây giờ mỗi khi nghĩ về anh, em thật buồn vì sự yếu đuối đó của anh. Xin hãy quên em như anh từng muốn quên, xin hãy coi em như bao học trò khác của cuộc đời anh, cũng thật bình thường và bé nhỏ.

Chị ấy mới là người đáng được anh yêu thương vì chị ấy đã thật lòng tin cậy gửi gắm số phận mình cho anh.

***

Cô xếp lại những trang nhật ký đã viết cho cuộc tình, và cẩn thận bỏ vào phong bì thật to màu vàng, bên trong có cả khung hình của anh và cô chụp chung vào kỳ hè năm ấy. Cô cầm điện thoại gọi, Khang nhấc máy với sự ngạc nhiên " Sao vậy, có chuyện gì à ? " " Không đâu, mai mình nghỉ phép đi du lịch " " Đi đâu, với ai ? " " Một mình thôi chứ với ai bây giờ ". " Với Khang nhé, Khang xin nghỉ phép đi với Châu nữa, được không ? ".

Chiếc ca nô đưa Khang và Châu chạy trên mặt nước như xé toạc gió ra làm đôi. Kể từ hôm Châu lắng nghe lời thú nhận của anh cũng là lúc trái tim Châu như được ân xá cho nỗi khổ tâm bấy lâu nay trĩu nặng. Châu vẫn yêu anh như thuở mới lớn với ngây ngô và thần tượng. Nhưng Châu không thể vì nỗi thôn thức riêng mình mà làm người khác thêm khổ đau. Châu chấm dứt từ đây những ảo tưởng đầu đời để đón đợi những gì phía trước.

Ca nô chạy ra thật xa bờ. Châu mở gói giấy lấy ra chiếc phong bì to đã dán kín từ tối hôm qua và từ từ thả xuống nước. Khang ngạc nhiên " Châu làm gì vậy ? " " Có gì đâu, Khang đã chẳng nói đó sao, mình quyết định rồi, không nghĩ đến người ấy nữa ". Khang há hốc chưa hiểu rõ nhưng sau đó thì cậu gật gù: " Ủ, đúng vậy đó, phải như thế. Châu luôn mạnh mẽ mà ! ". Phải như thế thôi. Chiếc phong bì lao chao giữa dòng lúc ẩn, lúc hiện một lát sau thì mất hẳn như tình yêu đầu đời của cô cũng bé nhỏ mong manh. Cô gửi lại lòng biển sâu những trang nhật ký đã từng viết cho anh, khép lại lòng mình những bộn bề trần trở. Nghĩ thì vậy đó nhưng Châu vẫn thấy có một điều gì đang dâng lên nghẹn ngào . Có lẽ đây sẽ là lần cuối Châu khóc cho cuộc tình của mình đã không thành. Khang bước đến ngồi sát Châu hơn và cô bé bỗng tựa vào vai Khang " Mình sẽ quên được phải không Khang ? " " Ủ, sẽ quên

được. Hãy để anh ấy bình yên với con đường anh ấy đã chọn ". Châu rung rúc như đứa trẻ trên vai Khang: " Nhưng mình sợ lắm Khang ơi ! ". " Đừng sợ, thời gian sẽ qua rất nhanh, rồi Châu sẽ quên được ". Khang đưa tay lau nước mắt cho Châu. Biển chiều như trở mình ôm vào lòng hôm nay nỗi nhớ. Phía xa kia nơi chân trời hoàng hôn tím thẫm màu chia ly đoạn cuối một chuyện tình.

Ca nô đưa hai người bạn đi xa bờ nơi mà ở đó bên Khang có lẽ từ nay Châu sẽ được nguôi ngoai với ngày tháng mới êm đềm. Sóng vỗ tung cả vào mặt Khang và Châu, có phải vì nước biển mặn lặn trong nước mắt mình nên vẫn đậm quá một nỗi niềm giữa thăm thẳm chiều buông.

Đánh máy: M-Hằng

Nguồn: TGPN

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 9 năm 2006